

Toldbod — men vi ville ikke lægge Beslag paa Kæserens Tid for saadanne Meddelelser. — Den, der har Lykt til at lære den kjønne lille By nærmere at kjende, maa selv drage derover, maa see paa den i Solnedgang, naar de røde Tage skinne mod den grønne Baggrund, naar den hele D ligger som et Paradis i Aftenglandsfen, medens Husene i Rudehøbing smile indbydende og venligt til En — saa faaar man et smukt og varmt Indtryk af Byen.

hyggeligt, men det syntes mig, at jeg skulde døe, hvis jeg voode mig til den Anstrengelse, at ubtale min Taknemmelighed; jeg mærkede vel, at der var Mennesker i Stuen, men alene den Tanke, at ville see, hvem det var, indjog mig Skræk.

Næsten tre Uger hengik paa denne Maade, men dog med langsom Fremgang til det Bedre. Jeg kunde nu see, at det var min Cousine, som med sit Strikketoi i Hænderne næsten Dag og Nat sad ved min Seng og gav mig Agt paa mine Bevægelser; jeg kunde ogsaa af og til veyle nogle Ord med hende. — Da først Naturen havde vundet Sekt, gif det tem-

til et smalt Vaand, snart udvide sig til en dejlig farvet Flade. Skovene derovre paa Hven og Thorseng vare overdragne med et violet Skjær, som kun den rene blaae Himmel, smeltet sammen med Aftenrøden, kun frembringe det, og traf sig i bugtede, men bløde Linier hen over Landene, ofte lige ned til Kysten. De hølgende Korumarker, der begyndte at gulnes til Høsten, de hvide Kirker med de røde Tage, det mørke Slot derovre, inderst i Bugten de tre imaa Kjøbsteder, bidroge alle i Forening til Afveerling og Skjønhed. Jeg indfugede nyt Liv i mine Aarer fra den kolige sagte Landvind, der strøg forbi mig og susede i de fine Blade paa Blomsterbushene, som stode rundt om mig. At jeg egentlig allerede var fuldkommen rask, mærkede jeg først nu; jeg manglede blot de friske Kræfter, som min forsøgede Madlyst snart maatte bringe mig.

„Svunden er det dog skjont at leve,“ tænkte jeg; „ja, var det kun for Menneskenes Skyld, saa kunde mit Liv gjerne være gaact bort, men denne yndige Natur! den er det tungt at tage Afsted med.“

Jeg var veemedig stent, og dog var jeg glad og livslustent; jeg var nærvod at faae Taarer i Timene, og dog vilde Jagen kunne have læst Sorg i dem. Jeg kunde have raft Haans-

den til min Dødsjende i dette Dieblit og tilsværet ham forbi det var en Glædens Dag, da Alt maatte og skulde leve i Fred og Samdrægtighed. — Gamty derimod stod ikke mere for mig som før; jeg tænkte kun af og til paa hende, naar jeg saae paa Uro, og da mere sent en historisk Person, hvis Livsbegivenheder havde interesseret mig. Min Kængsel efter hende tilfrev jeg nu min begyndende Svagdom, og jeg fandt i det Hele, at jeg havde labet min Phantasi et temmelig stort Spillerum. „Nei,“ meente jeg, „nu ingen Følsomhed, intet Sværmeri! rask vil jeg være og hjem til mit Egget, til mine Bøger, min Have og — ja, men Humsjomsruen! Mit Grinde er endnu ikke udrettet. Dog, Sophie har jo lovet at komme; Sophie er en rar Pige; hvor omhyggeligt har hun ikke pleiet mig; hvor haanslig og ventlig er hun ikke, og

En Langelandsreise.

(Af A. Hahn.)

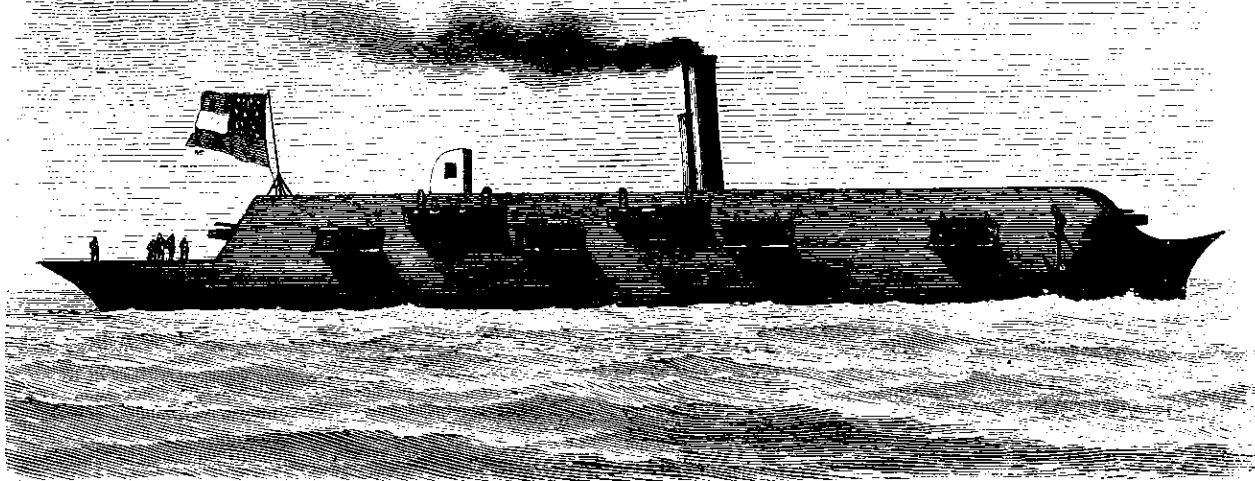
(Eftning.)

I lang Tid vidste jeg kun Lidt af mig selv; der var i mit Hoved en forferdelig Raftløshed, en Tager fra eet Sted til et andet, men tillige en Blytungehed, der smertebe, fordi den hemmede. Fieberen glødede i mine Aarer og drev mit statfæls Vlod gennem disse med en Hestighed, som skulde de hvert Dieblit sprænges; skjøndt jeg laa som den personificerede Kraftløshed, var der en utroelig Spænding og Bevægelse i mit Indre. Jeg vidste Intet af hvad der foregik omkring mig,

saar Intet og hørte Intet, og dog levede jeg i de vildeste Omgivelser: Kæmpehøje Bolgebjerge, Brændinger og brusende Strømme væltede sig om mig paa alle Sider, Død og Rædsel var i enhver Kroge, og Hæse og Spøgelsjer reves om mig. Jeg anstrengte mig forgjæves for at frigjøre mig for disse affyrelige Situationer, men jeg var bunden paa ethvert Lem og blev som en Vold kastet fra eet Helvede til et andet.

Stærkt maa jeg have været angrebet, thi der hengik mange Dage, før min Bevidsthed kom tilbage, og da dette Tidspunct endelig indfandt sig, var jeg saa mat og afkræftet, at jeg laa hen i en halsløs Tilstand, som, med Hensyn til den mig omgivende Verden, øvede en signende Indflydelse som Fiebertilstanden; jeg forstod vel, at man pleiede mig om-

melig rask fremad, og otte Dage senere tilbragte jeg de første tvende Timer i Dagligstuen. Jeg vil ikke opholde mig ved Skilbringen af den Rydelse, som en Reconvalescent har ved at gjensee Mennesker, Naturen og det daglige Livs travle Færd; den er den samme, som den har, der, efter en lang kjedsommelig Soreie paa det eensformige øde Hav, ijen kommer tilbage til Hjemmets Gæne. Jeg vil heller ikke opholde mig ved mit blege Ansigt, mine Lidingsbevægelser eller min Dufels Udfoerd, da han saae mig ijen efter Svagdommen. Men jeg vil springe skorten Dage frem i Tiden, da jeg en mild, ventlig Sommeraften sad i det lille Anlæg paa Toppen af Bakken. Jeg var alene og havde taget Plads paa en Bænk, hvorfra jeg havde Udfigt til Thorseng, til Hven, til Uro og ud over den intukke blaae Vesterjø, der snart traf sig sammen

Mercur.

Parti af Rudehøbing. (Efter en Skizze af Christian Hetsch.)